

Ten tijde, dat ons voedsel al zeer slecht was, zag ik deze mieren druk met iets sjouwen. Nu rooft deze soort bij voorkeur vetten en dierlijke producten: levende en doode dieren, eieren gekookt of niet, etc., maar daar zijn ze zoo fel op, dat het in Indië niet eenvoudig is om kevers op aas te vangen: de uitgelegde cadavers zitten vol met roode mieren, maar andere insecten zijn niet te vinden.

Het is licht te begrijpen, dat ik erg benieuwd was, wat deze dieren op onze binnenplaats nog te eten vonden. Het bleek, dat zij aan het slapen waren met de afgeknipte nagels van de geïnterneerden. Blijkbaar kunnen ze hoornstof ook gebruiken. Naar ik meen, eten de Hollandsche mieren koeienhorens wel leeg, maar niet op.

De roofzucht van deze mier kwam ons later goed te pas. Toen ik in November 1944 uit het hospitaal op de „chambre” terugkwam, was er een binnenshuis-nest van deze soort dicht bij mijn ligplaats, met het gevolg, dat de wandluizen er consequent waren uitgeroeid. Dat zij inderdaad door de mieren waren uitgeroeid kan hieruit blijken, dat we verschillende malen zagen, dat een wandluis overdag uit haar schuilplaats te voorschijn kwam en hard wegliep, achtervolgd door een roode mier. Dit toont ten eerste aan, dat de wantsen geen bescherming genoten van haar stinkklieren, en ten tweede, dat deze mier niet alleen ten koste van haar prooi leeft, maar deze ook plaatselijk geheel kan uitroeien.

Een andere, grijze miersoort²⁾ achtervolgde de wantsen ook, maar roeide ze niet uit.

De bestrijdingsmethode met de roode mieren was zoo succesvol, dat sommigen er over dachten elkaar de mieren met wat kostbare suiker af te lokken. De methode had echter één nadeel. In dezen tijd hadden wij veel last van zweren, die met palmoliesalicyl behandeld werden. De roode mieren aten de palmolie van onze wonden af en maakten daarbij niet altijd onderscheid waar de medicijn ophield en de patiënt begon. Als ecologische bijzonderheid kan ik vermelden, dat zij in beide opzichten concurrentie ondervonden van muizen, die des nachts de watten met palmolie-salicyl wegstalen (maar de watten met zwavel-salicyl lieten liggen) en die ons bovendien in den grooten teen beten.

Hilversum, Lindenheuvel 4, April 1946.

In Memoriam Mevr. E. D. Uyttenboogaart-Eliassen.

Den 22en December 1946 ontviel ons in den leeftijd van 64 jaar, na een langdurig ziekbed, Mevrouw Ellen Dagmar Eliassen, echtgenoot van onzen President, Dr. D. L. Uyttenboogaart, met wien zij bijkans 40 jaar in het huwelijk verbonden was geweest.

Van geboorte was zij Zweedsche, doch zij sprak diverse talen vloeiend en had zich ook onze Nederlandsche taal geheel eigen gemaakt.

Mevrouw Uyttenboogaart had veel belangstelling voor de entomologie. Niet alleen was zij reeds sedert 1922 begunstigster van onze Vereeniging, doch zij was ook actief werkzaam. Geregeld deed zij waarnemingen of verzamelde zij, uit den aard der zaak speciaal *Coleoptera*. Een enkele maal publiceerde zij zelf; het overige kwam ten goede aan het werk van onzen President en zijn succesvolle resultaten zijn mede aan haar activiteit te danken. Sportief als zij was, zag zij niet op tegen de bezwaren van inspannende verzameltochten, zooals ook blijkt uit het

²⁾ Het was totaal onmogelijk om eenig materiaal te verzamelen. Ik kan dus geen preciese determinaties geven. De hier bedoelde miersoort is een zeer gewone Indische huismier, die biologisch gekenmerkt is, doordat zij vaak verhuist. Daarbij ziet men dan altijd minuscuul kleine krekeltjes (gasten) onopvallend tusschen de mieren meelopen.

artikel van Dr. Uyttenboogaart over zijn entomologische avonturen op de Canarische Eilanden, gepubliceerd in de vorige aflevering (No. 271/272).

Wij verliezen in haar iemand met een warme belangstelling voor alles, wat onze Vereeniging betrof.

Haarlem, Januari 1947.

G. L. VAN EYNDHOVEN.

In Memoriam Prof. Dr. S. L. Brug.

Op 31 December 1946 overleed te Amsterdam ons medelid Prof. Dr. Steffen Lambert Brug, Officier in de Orde van Oranje Nassau, Hoogleraar aan het Instituut voor Tropische Hygiëne te Amsterdam, in den leeftijd van 67 jaar.

Prof. Brug heeft langen tijd in de tropen vertoefd. In 1931/32 werd hij lid van onze Vereeniging. Den 27en Januari 1936 aanvaardde hij zijn ambt als bijzonder hoogleeraar in de Tropische Hygiëne met het uitspreken van zijn rede: „Tropische ziekten, die niet in Nederlandsch-Indië voorkomen”. Hierin worden diverse insecten behandeld.

De enorme rol, die de insecten en andere *Arthropoda* spelen bij het overbrengen van tropische ziekten, maakten, dat Prof. Brug veel met de entomologie in aanraking kwam. Hij had voor deze studie veel belangstelling en was een trouw bezoeker van onze bijeenkomsten. Met verschillende leden stond hij regelmatig in contact.

Met groote welwillendheid stond hij altijd klaar voor wie zijn hulp inriep, ook waar het de belangen onzer N.E.V. betrof.

Het spreekt vanzelf, dat mijn eigen contact met hem de mijten en teken betrof, die ook bij de tropische ziekten van zooveel belang zijn. Hijzelf had ook in deze groep gepubliceerd, o.a. met betrekking tot de beruchte *Scabies crustosa seu norvegica*. Het voorkomen van *Acari* in menselijke woningen had eveneens zijn speciale belangstelling. Gaarne gedenk ik de gastvrije wijze, waarop het Instituut voor Tropische Hygiëne met zijn uitgebreide bibliotheek steeds voor mij openstond.

Haarlem, Januari 1947.

G. L. VAN EYNDHOVEN.

Prof. Dr. J. C. H. de Meijere onderscheiden.

Met genoegen vernemen wij, dat de Société Entomologique de Belgique in haar vergadering van 12 Januari jl. Prof. Dr. J. C. H. de Meijere tot Eerlid heeft benoemd.

Wij wenschen onzen Dipteroloog van harte geluk met deze nieuwe erkenning van zijn internationale wetenschappelijke verdiensten.

Haarlem, 8 Februari 1947.

G. L. VAN EYNDHOVEN.

Nieuwe aanwinst.

De Bibliotheek kwam door ruil in het bezit van het nieuwe Oostenrijksche tijdschrift:

Zentralblatt für das Gesamtgebiet der Entomologie, herausgegeben von Prof. Dr. Karl E. Schedl, Lienz, Osttirol.

DE BIBLIOTHECARIS.